

Hans Meinert Sørensen, medstifter og redaktør af PASSAGE 1984-92, døde efter to måneders sygdom den 16. maj 1997, 41 år gammel.

Det må have været i efteråret 83, at Hans kom forbi hjemme hos mig, fordi "der var et par ting han ville drøfte". Hans var magtfuld studenterpamper i Hum-rådet og allevegne, bl.a. cheideo-log inden for det miljø ved Institut for Litteraturhistorie som hørte til Fagkritisk Front. Han havde læst alle de bøger, som vi andre kun havde hørt om, og han vidste midt i den almindelige tummel, hvad det hele gik ud på. Sådan virkede han. Jeg var netop vendt hjem som nyomvendt postmodernist og elektrificeret flakkende budbringer fra Paris. Jeg tænkte, at Hans' anledning måtte dreje sig om et eller andet studenterspolitisk plot, jeg skulle med i eller tages i ed på, og jeg var nysgerrig og parat til at gå ind i, hvad der nu end skete - selvom vi stod på ret stor afstand af hinanden fagligt, politisk og personligt.

Han kom med en pose øl, en masse cigaretter og en plan, han tydeligvis havde overvejet og gennemtænkt på kryds og tværs. Planen var denne gang ikke et plot, men en ide om at igangsætte noget, han ikke vidste hvor skulle ende. Han spurgte, om jeg ville være med til at starte en foredragsforening og et tidsskrift ved instituttet. Der var tideherv og tidsånd i luften, og idehistorikerne havde med Idehistorisk Forening og *Slagmark* fået fat i de trends, der dengang i løbet af kort tid ændrede fagene. Vi måtte kunne gøre noget lignende på Litteraturhistorie. Opfange og igangsætte. Bortset fra måske *Kritik* var litteraturtidsskrifterne "lejr"-tidsskrifter med tydelig marxistisk, semiotisk eller psykoanalytisk profil, så der måtte da være brug for et åbent forum, hvor de nye ideer kunne diskuteres. Vi drak noget rødvin, og Hans fik et rugbrød med en rød sløjfe om med sig hjem.

Hvorfor foredragsforeningen kom til at hedde Sektion II, kan ingen længere huske. Den kom hurtigt i gang og kørte godt. Højdepunktet var den såkaldte "klogefestival" om postmodernismen, hvor Historisk Kantine blev fyldt til bristepunktet og alle kantinens dybfrosne håndmadder spist; ingen fattede helt hvad der foregik, men det var en happening. Med tidsskriftet gik det

langsommere. Først mange møder med overvejelser om navnet, indtil vi fandt på PASSAGE. Det signalerede ikke en bestemt faglig platform, men den åbenhed vi ønskede. Satsen i de første numre var lavet på skrivemaskine. Korrekturen foregik ved lysbord, med klister på fingrene og tastaturet. Vi brugte en påskeferie på at opsætte nr. 1. Vi drak også en flaske whisky og rødvin og faldt godt i hak.

Gode redaktører blev vi ikke. Når et nummer først var færdigt, var det ok, især nr. 6, „romannummeret“, med gode essays og hele syv (femsiders) romaner var vi stolte af, men inden det kom så vidt, gik der alt for mange og alt for lange redaktionsmøder med vilde planer, mange øl og få faktiske tiltag. Salget gik dårligt, men receptionen ved en udgivelse var altid en fest. Vi havde egentlig ikke tid til det redaktionelle arbejde. Efter nr. 10 bakkede vi ud, og nye folk kom til.

Hans' afhandlinger var klassisk akademiske, licentiatafhandlingen "Litteratur-viden -historie" og bogen *Tekst, fortolkning og historicitet* er enestående forskning i litteraturhistorieskrivningens teori, men hans interesser var brede: fra 1700-tals romaner til det mest syrede i beat-generationen. Han kendte de forfinede værker i den klassiske litteratur, men var hele vejen igennem optaget af avantgardens mest punkede, ofte mest glemte og mindst kanoniserede værker. Obskure Arena-udgivelser og især ny amerikansk litteratur, politik og musik var han ekspert i. Skråledet til Lou Reed og spillede luftguitar til Jimmy Hendrix. Til dette nummer af PASSAGE skulle Hans have skrevet oversigtsartiklen om amerikansk 60er-litteratur. Det nåede han ikke; i stedet bringes hans licentiatforelæsning, som opsummerer forskningsindsatsen i interessefeltets anden pol: Hvordan vi finder sprog og billeder til at tilnærme os den fortid, som vi nøgternt må erkende for altid er tabt.

Frits Andersen

Til PASSAGE nr. 1 valgte Hans forsideillustrationen Johannes Holbek "Vort Maal er hverken at vise Regn eller Solskin- men Vejret som skifter".